25 d'abril: Sant Marc, evangelista

Text de l'Evangeli (*Mc* 16,15-20): En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu a tot el món, prediqueu l'evangeli a tota criatura. El qui cregui i sigui batejat, serà salvat; però el qui no cregui serà condemnat. I els senyals que acompanyaran els qui hagin cregut seran aquests: en el meu nom expulsaran dimonis, parlaran llengües noves, amb les mans agafaran serps, i si beuen alguna cosa mortífera no els farà mal, imposaran les mans sobre els malalts i es posaran bons».

I el Senyor, després d'haver-los parlat, fou elevat al cel i s'assegué a la dreta de Déu.

I ells se n'anaren a predicar per tot arreu, cooperant-hi el Senyor i confirmant la paraula amb els senyals que l'acompanyaven.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Aneu a tot el món, prediqueu l'evangeli a tota criatura»

Mons. Agustí CORTÉS i Soriano Bisbe Emérit de Sant Feliu de Llobregat
(Barcelona, Espanya)

Avui hi hauria molt per a parlar sobre la qüestió de per què no ressona amb força i convicció la paraula de l'Evangeli, per què guardem els cristians un silenci sospitós sobre el que creiem, tot i la crida a la "nova evangelització". Cadascú farà la seva pròpia anàlisi i en donarà la seva particular interpretació.

Però en la festa de sant Marc, bo i escoltant l'Evangeli i mirant l'evangelitzador, no podem sinó proclamar amb seguretat i agraïment on es troba la font i en què consisteix la força de la nostra paraula.

L'evangelitzador no parla perquè així li ho recomani un estudi sociològic del moment, ni perquè li ho dicti la "prudència" política, ni perquè "li brolli espontàniament dir el que pensa". Sense més, se li ha imposat una presència i un manament, des de fora, sense coacció, però amb l'autoritat de qui és digne de crèdit: «Vés per tot el món i anuncia la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat» (cf. Mc 16,15). És a dir, que evangelitzem per obediència, bé que joiosament i confiadament.

La nostra paraula, d'altra banda, no es presenta com una més en el mercat de les idees o de les opinions, sinó que té tot el pes dels missatges forts i definitius. De la seva acceptació o rebuig depenen la vida o la mort; i la seva veritat, la seva capacitat de convicció, ve per la via testimonial, és a dir, apareix acreditada per signes de poder en favor dels necessitats. Per això és, pròpiament, una "proclamació", una declaració pública, feliç, entusiasmada, d'un fet decisiu i salvador.

Per què, doncs, el nostre silenci? Por? Timidesa? Deia sant Justí que «aquells ignorants i incapaços d'eloqüència, varen persuadir per la virtut tot el gènere humà». El signe o miracle de la virtut és la nostra eloqüència. Deixem, si més no, que el Senyor enmig de nosaltres i amb nosaltres realitzi la seva obra: «Cooperant-hi el Senyor i confirmant la paraula amb els senyals que l'acompanyaven» (Mc 16,20).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Igual que el sol, criatura de Déu, és un i el mateix a tot el món, així també la predicació de la veritat resplendeix arreu i il·lumina tots aquells que volen arribar al coneixement de la veritat» (Sant Ireneu de Lió)

- «Tots estem cridats a ser escriptors vius de l'Evangeli, portadors de la Bona Nova a tot home i dona d'avui» (Francesc)

- «Després de l'Ascensió, el designi de Déu ha entrat en la seva consumació. Ja som a 'l'hora darrera' (1Jn 2,18). 'És, doncs, en nosaltres que els segles s'encaminen ja al seu terme, i el renovellament del món està irrevocablement decretat i en realitat comença a realitzar-se d'alguna manera en aquest món, pel fet que l'Església ja en aquesta terra es troba revestida d'una santedat, imperfecta, sí, però autèntica' (Concili Vaticà II). El regnat del Crist ja manifesta la seva presència amb signes miraculosos (cf. Mc 16,17-18) que acompanyen el seu anunci per l'Església (cf. Mc 16,20)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 670)